

NÁLEZ Ústavního soudu České republiky

Ústavní soud České republiky rozhodl v plénu dne 12. října 1994 o návrhu skupiny poslanců na zrušení ustanovení § 55 odst. 2, ustanovení vyjádřeného v § 74 odst. 1 slovy "(§ 68, 69, 72, 73, 73a), s výjimkou rozhodnutí o jejím prodloužení (§ 71 odst. 2, 5)," a ustanovení § 209 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, takto

Dnem 1. března 1995 se zrušují ustanovení § 55 odst. 2, § 209 a ustanovení vyjádřené v § 74 odst. 1 slovy "(§ 68, 69, 72, 73, 73a), s výjimkou rozhodnutí o jejím prodloužení (§ 71 odst. 2, 5)," zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění zákona č. 57/1965 Sb., zákona č. 58/1969 Sb., zákona č. 149/1969 Sb., zákona č. 48/1973 Sb., zákona č. 29/1978 Sb., zákona č. 43/1980 Sb., zákona č. 159/1989 Sb., zákona č. 178/1990 Sb., zákona č. 303/1990 Sb., zákona č. 558/1991 Sb., zákona České národní rady č. 25/1993 Sb., zákona č. 115/1993 Sb. a zákona č. 292/1993 Sb.

Odůvodnění

I.

Dne 23. února 1994 obdržel Ústavní soud České republiky návrh skupiny 44 poslanců Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na zahájení řízení o zrušení ustanovení § 55 odst. 2, části ustanovení § 74 odst. 1 vyjádřené slovy "s výjimkou rozhodnutí o jejím prodloužení (§ 71 odst. 2, 5)" a ustanovení § 209 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb.

Podle § 42 odst. 3 a § 69 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, zaslal Ústavní soud České republiky předmětný návrh k vyjádření Poslanecké sněmovně. Předseda Poslanecké sněmovny Dr. Milan Uhde potvrdil stanovisko Poslanecké sněmovny, vyjádřené jejím hlasováním o návrhu zákona, a zdůvodnil závažnost přijaté novely trestního řádu. Ve svém vyjádření předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky zároveň potvrdil, a to v souladu s požadavky obsaženými v ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., že zákon č. 292/1993 Sb. byl schválen potřebnou většinou poslanců Poslanecké sněmovny dne 10. listopadu 1993, podepsán příslušnými ústavními činiteli a řádně vyhlášen.

Podle § 42 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb. si Ústavní soud České republiky vyžádal jako listinné důkazy od Poslanecké sněmovny příslušný tisk a záznam sněmovního projednávání zákona č. 292/1993 Sb. (Parlament České republiky, Poslanecká sněmovna, 1993, I. volební období, tisk č. 535, těsnopisecká zpráva o schůzi Poslanecké sněmovny, I. volební období, 14. schůze, 9. - 11. listopadu 1993).

II.

II/a

1. V souvislosti s ustanoveními § 55 odst. 2 a § 209 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., navrhovatelé namítají jejich rozpor s čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dále s čl. 14 odst. 3 písm. e) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a konečně s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle názoru navrhovatelů citovaná ustanovení trestního řádu jsou v rozporu s uvedenými ustanoveními Listiny základních práv a svobod a mezinárodních smluv podle čl. 10 Ústavy České republiky, protože "anonymní výslech svědka vylučuje provedení důkazu postavením obviněného tváří v tvář svědkovi, jestliže jeho výpověď v závažných okolnostech nesouhlasí s výpovědí svědka a rozpor nelze vyjasnit jinak. ... Vyloučením tohoto důkazního prostředku se omezuje zjištění

skutkového stavu věci a pečlivé objasnění okolností, svědčících ve prospěch i v neprospěch obviněného (podle novelizovaného § 2 odst. 5 trestního řádu)." Navrhovatelé na podporu svého základního argumentu poukazují dále na neurčitost rozlišovacího znaku přípustnosti anonymního svědectví vyjádřeného příslovcem "zjevně", a tedy na možnou zneužitelnost napadených ustanovení trestního řádu. V souvislosti s namítaným rozporem s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod navrhovatelé argumentují i judikaturou Evropského soudu pro lidská práva.

Předseda Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve svém vyjádření k návrhu k odůvodnění citovaných napadených ustanovení trestního řádu uvádí: "Podle důvodové zprávy je smyslem navrhované novely trestního řádu kromě jiného poskytnout větší ochranu svědkům, vystaveným pro jejich výpověď nebo jen pro odhodlání svědčit verbálními i násilným útokům. V souladu s převažující tendencí i v evropských právních řádech se posiluje kontradiktornost řízení v procesu dokazování a více se přihlíží k zásadě rovnosti stran soudního procesu. ... Ze shora uvedeného vyplývá, že přijatá právní úprava vyjadřuje snahu sladit vzájemná práva a postavení na jedné straně svědka a na druhé straně obžalovaného. Zákon vychází z toho, že je třeba poskytnout svědkovi dostatečnou ochranu v případě, že mu hrozí reálné nebezpečí za to, že plní svoji zákonnou povinnost, aniž by tím na druhé straně bylo nějakým zásadním způsobem ohroženo právo obžalovaného na obhajobu."

2. Jelikož návrh argumentuje rozporem citovaných ustanovení trestního řádu nejen s Listinou základních práv a svobod, nýbrž také s mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy České republiky, nutno v první řadě poukázat na existující mezinárodní judikaturu k danému problému:

V případech, když byl navrhovatel odsouzen na základě svědectví anonymních svědků, jež obhajoba nemohla vyslechnout [Kostowski v. Netherlands (1989), Windisch v. Austria (1990)], Evropský soud pro lidská práva opakovaně konstatoval porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

V těchto případech došlo na národní úrovni k odsuzujícímu rozsudku na základě svědectví anonymního informátora, přičemž tento, pro výrok soudu stěžejní, důkaz už nebylo možno vykonat při ústním jednání. Uvedená rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva umožňují tudíž dvojí interpretaci: První je odmítnutí anonymního svědectví v postavení možného usvědčujícího důkazu pro jeho rozpor s právem na obhajobu a s principy spravedlivého trestního procesu vyjádřenými v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, druhou je aplikace obecného principu ústnosti a veřejnosti zavazujícího vykonat všechny důkazy v ústním jednání a umožnit tak obviněnému uplatnění jeho práv podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

3. Vývoj práv a svobod, zaručujících nedotknutelnost osobní svobody, byl nerozlučně spojen s vývojem jejich procesních garancí. Tento vývoj vedl k utvoření procesních principů nestranného řízení (práva na řádný proces).

Ústavní rámec procesních práv je obsažen jak v Listině základních práv a svobod, tak v mezinárodních smlouvách podle čl. 10 Ústavy České republiky.

Ustanovení § 55 odst. 2 a § 209 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., zavádějí v trestním procesu možnost použití anonymního svědectví jako usvědčujícího důkazu.

Smyslem práva na veřejné projednání věci, ve spojení s právem vyjádřit se ke všem prováděným důkazům, je poskytnout obžalovanému v trestním procesu možnost verifikace důkazů směřujících vůči němu, a to před tvář veřejnosti. Tato verifikace v případě svědecké výpovědi obsahuje dva komponenty: prvním je prověření pravdivosti skutkových tvrzení, druhým je potom možnost prověření věrohodnosti svědka. Instituce anonymních svědků tudíž omezuje možnost obžalovaného verifikovat pravdivost vůči němu směřující svědecké

výpovědi, protože vylučuje možnost vyjádřit se k osobě svědka a k jeho věrohodnosti. Omezuje tedy jeho práva na obhajobu, je v rozporu s principem kontradiktornosti procesu, s principem rovnosti účastníků, protože stejné omezení nezavádí pro obžalobu, a je tedy v rozporu s principy spravedlivého procesu.

Ústavní úprava základního práva či svobody v některých případech výslovně zmocňuje zákonodárce, aby za určitých podmínek, resp. z hlediska ústavně vymezených cílů zákonem základní právo či svobodu omezil. V případě čl. 37 odst. 3 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, jakož i v případě čl. 14 odst. 3 písm. e) Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tomu tak ale není. To znamená, že citovaná ustanovení Ústavy České republiky a mezinárodních smluv podle čl. 10 Ústavy České republiky neposkytují zákonodárci prostor k omezení v nich obsažených základních práv a svobod.

K omezení základních práv či svobod, i když jejich ústavní úprava omezení nepředpokládá, může dojít v případě jejich kolize. V těchto situacích je nutné stanovit podmínky, za splnění kterých má prioritu jedno základní právo či svoboda, a za splnění kterých jiné. Základní je v této souvislosti maxima, podle které základní právo či svobodu lze omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody.

Z argumentace, obsažené ve vyjádření předsedy Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, lze dovodit, že do kontrapozice k základním právům, vyplývajícím ze spravedlivého procesu, klade práva na nedotknutelnost osoby svědka.

Při posuzování možnosti omezení základního práva či svobody ve prospěch jiného základního práva, resp. svobody lze stanovit tyto podmínky, za jejichž splnění má prioritu jedno základní právo či svoboda:

První podmínkou je jejich vzájemné poměrování, druhou je požadavek šetření podstaty a smyslu omezovaného základního práva, resp. svobody (čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod).

Vzájemné poměrování ve vzájemné kolizi stojících základních práv a svobod spočívá v následujících kritériích:

Prvním je kritérium vhodnosti, tj. odpověď na otázku, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva). V daném případě lze přisvědčit zákonodárci, že institut anonymního svědka umožňuje dosáhnout cíl, tj. zabezpečit ochranu nedotknutelnosti jeho osoby.

Druhým kritériem poměrování základních práv a svobod je kritérium potřebnosti spočívající v porovnávání legislativního prostředku omezujícího základní právo, resp. svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod. Odpověď na splnění kritéria potřebnosti v daném případě není jednoznačná: stát kromě legislativní konstrukce, umožňující anonymitu svědka, může k jeho ochraně použít i jiné prostředky (např. využití anonymní výpovědi pouze jako kriminalistického prostředku pro další vyšetřování, poskytnutí ochrany svědkovi atd.).

Třetím kritériem je porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. V posuzovaném případě jedním z nich je právo na řádný proces zabezpečující právo na osobní svobodu, druhým je právo na osobní nedotknutelnost. Tato základní práva jsou prima facie rovnocenná.

Porovnávání závažnosti v kolizi stojících základních práv (po splnění podmínky vhodnosti a potřebnosti) spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů. Empirickým argumentem lze chápat faktickou závažnost jevu, jenž je spojen s ochranou určitého základního práva (v posuzovaném případě jde o nárůst případů vyhrožování a zastrašování svědků ze strany organizovaného zločinu). Systémový argument znamená zvažování smyslu a zařazení dotčeného základního práva či svobody v systému základních práv a svobod (právo na řádný proces je v této souvislosti součástí obecné institucionální ochrany

základních práv a svobod). Kontextovým argumentem lze rozumět další negativní dopady omezení jednoho základního práva v důsledku upřednostnění jiného (v daném případě možnost zneužití institutu anonymního svědka v trestním procesu). Hodnotový argument představuje zvažování pozitiv v kolizi stojících základních práv vzhledem k akceptované hierarchii hodnot. Součástí porovnávání závažnosti v kolizi stojících základních práv je rovněž zvažování využití právních institutů minimalizujících argumenty podložený zásah do jednoho z nich.

Tak kupříkladu argument v neprospěch omezení jednoho základního práva možností zneužití této úpravy lze eliminovat minimalizováním tohoto negativního důsledku zakotvením dalších procesních podmínek rozhodování o něm.

Lze tudíž konstatovat, že v případě závěru o opodstatněnosti priority jednoho před druhým ze dvou v kolizi stojících základních práv je nutnou podmínkou konečného rozhodnutí rovněž využití všech možností minimalizace zásahu do jednoho z nich. Tento závěr lze odvodit i z ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a sice v tom smyslu, že základních práv a svobod musí být šetřeno nejenom při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod, nýbrž analogicky rovněž v případě jejich omezení v důsledku jejich vzájemné kolize.

V posuzovaném případě řada argumentů vypovídá ve prospěch institutu anonymních svědků: zejména argument empirický (nárůst organizované kriminality a s tím spojených případů ohrožování svědků), systémový (narušení akceschopnosti justice v důsledku ohrožování svědků), hodnotový (ochrana života a majetku občanů).

Při závažném zásahu do práva obviněného na obhajobu, a tím i do principů spravedlivého procesu, bylo tudíž povinností zákonodárce hledat rovněž možnosti minimalizace takového zásahu a zakotvit tomu odpovídající nástroje. Příklady takových nástrojů mohou být již zmíněné procesní mechanismy nebo stanovení výjimky z obecného principu volného hodnocení důkazu soudcem uložením povinnosti soudu při hodnocení výpovědi anonymního svědka zvláště zkoumat, zdali byla soudu a účastníkům dána dostatečná příležitost se vypořádat s věrohodností svědka a s důkazní silou jeho výpovědi atd. Tyto příklady dokumentují skutečnost, že v rámci úpravy institutu anonymního svědka má zákonodárce prostor pro úpravu nástrojů minimalizujících zásah do práva na obhajobu a práv vyplývajících ze spravedlivého procesu. Volba nástroje minimalizujícího zásah do základního práva, resp. svobody je již v kompetenci demokratického zákonodárce.

Lze tudíž konstatovat, že v § 55 odst. 2 a § 209 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., obsažené **omezení práva na obhajobu** nespĺňuje podmínky, které nutno vyžadovat při kolizi dvou základních práv pro omezení jednoho z nich, zejména požadavek minimalizace zásahu, a je tudíž v rozporu s čl. 4 odst. 4, čl. 37 odst. 3, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Podle ustanovení § 70 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb. se zákon nebo jeho jednotlivá ustanovení, u kterých Ústavní soud dojde k závěru o jejich rozporu s ústavním zákonem nebo mezinárodní smlouvou podle čl. 10 Ústavy České republiky, zrušuje dnem, který Ústavní soud v nálezů určí. Uvedený institut umožňuje posunout den, kterým se zrušuje určité ustanovení zákona, za den vyhlášení nálezů ve Sbírce zákonů, a tím poskytnout zákonodárci prostor k tomu, aby parciální nedostatek zákonné úpravy napravil. Z tohoto důvodu Ústavní soud České republiky stanovil den zrušení ustanovení § 55 odst. 2 a § 209 trestního řádu, ve znění zákona č. 292/1993 Sb., na 1. březen 1995, a tím zákonodárci poskytl časový prostor k novelizaci trestního řádu a k jeho doplnění o jím zvolený mechanismus minimalizující zásah do práva obviněného na obhajobu a současně tím umožnil, aby trestní proces nezůstal po zrušujícím rozhodnutí Ústavního soudu České republiky bez institutu chránícího svědka.